

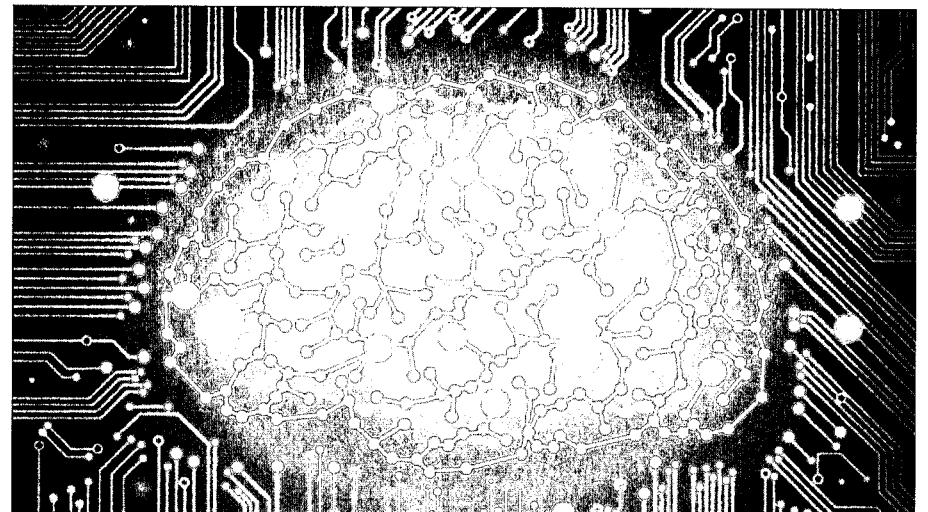
“Hey, my sensors detect that you are scanning my cards!”

8. Leren in 2080?

in the brains and out of the box...

Na het voorafgaande vermoedde u het waarschijnlijk al... leren gebeurt niet meer in 2080! We verplaatsen ons nu naar dit jaartal. De tweeëntwintigste eeuw is al in zicht en voor kinderen die nu geboren worden, geldt dat ze pas hoeven te werken in 3000. Overigens is werken in deze tijd gelukkig niet meer te vergelijken met werken in de eerste decennia van de eenentwintigste eeuw... De tijden zijn inderdaad grondig veranderd. Kinderen kijken met verbazing naar foto's van tientallen jaren terug met auto's met een wiel voorin waar iemand aan kon draaien. Begrijpen doen ze het niet.

Iedereen die kennis nodig heeft voor het uitvoeren van werk, koopt een nieuwe 'chip' die in zijn hoofd wordt gebracht. Door die chip te gebruiken kan al het werk dat voorkomt bij een bepaalde functie, foutloos worden uitgevoerd. Het voert misschien te ver, maar we vermelden wel dat de chip de juiste verbindingen in het hoofd maakt en er tevens voor zorgt dat de hippocampus de juiste verbindingen maakt met verschillende cortexgebieden. Het leek er even op dat dit laatste technisch niet mogelijk was, maar ook die drempel werd genomen (2074, zie afbeelding, bron: MIT).

Het maakt wel dat de “Chipo” (de naam van de gebruiker van zo’n chip) iets trager reageert, maar daar staat tegenover dat een Chipo altijd de juiste kennis tot zijn beschikking heeft. Tijdens de introductie van deze chip zo’n 10 jaar geleden, werd deze techniek nog argwanend bekeken: moeten we dit wel willen, was dit wel verantwoord? Wat zou het betekenen voor arbeidsrelaties, voor beoordelingen, voor het onderwijs? Maar na een paar jaar durfden steeds meer mensen het aan. En nu...? Bedrijven omarmen nu de Chipo! Een Chipo aan het werk betekent ook dat alles naar de juiste normen en waarden gemaakt en geregeld wordt.

Een gedeelte uit een blog van de eerste Chipo (2072):

“...Het is geweldig: ik wil graag goed zijn in mijn werk. Maar ik ben ook redelijk snel uitgekeken op mijn werk. In het begin van mijn carrière (rond 2060) betekende dit dat ik mij een nieuwe functie geheel eigen moest maken. Dat maakte dat ik iedere keer een drempel over moest, van ervaren medewerker naar onervaren starter in de nieuwe baan. Dat viel niet mee. Dat verklaarde ook waarom er zoveel mensen rond de jaren 2060 vastgeroest zaten in hun werk. Ik ben eerder het type dat maximaal 2 jaar een functie wil uitvoeren en dan weer met iets heel anders wil starten. Dat kan nu: ik kan van chip veranderen en dat is gewoon heerlijk. Ik ben dus helemaal blij met deze toepassing. Ik verwacht wel dat iedereen hiermee gaat werken. Aangezien organisaties maar kort bestaan en maar kort producten of diensten maken, is het ideaal voor gebruiker én organisatie. De economie blijft zo op volle toeren draaien en kan snel doorschakelen richting een nieuwe business die gewenst is. Er hoeven maar 5 medewerkers te zijn die goed zijn, en een chip kan aangemaakt worden. Ideaal! Ik ben er van overtuigd dat deze toepassing er ook voor zorgt dat medewerkers niet meer vastgroeien in hun werk en dus blijere mensen worden, omdat ze makkelijker kunnen switchen van functie en werkomgeving.”

Het is aardig om nog eens terug te kijken in de geschiedenis om te zien hoe die ontwikkeling startte. Welnu, in 2012 werd door Google een bril geïntroduceerd waarmee alle kennis kon worden getoond die mensen op de werkplek nodig hebben.

Het zou nog 15 jaren duren (eind 2027) voordat duidelijk werd dat het niet meer nodig was om een hele dag bij een assessmentbureau te zitten om te weten wat voor persoonlijkheid iemand had. Nee, de doorbraak van de hersenscan was er. Iedereen die wilde weten wat zijn persoonlijkheid was en dus ook welke functie bij hem/haar paste, ging naar een ‘scanbureau’ en liet een scan maken.

Binnen 2 minuten was de scan klaar. De uitleg kostte echter wel flink wat tijd omdat de ontwerpers van de hersenscan in het begin nog niet goed de betekenis van de hersenscan konden verwerken. De juiste verbindingen moesten in kaart worden gebracht voor een juiste rapportage. Ook waren de ontwerpers eerst nog terughoudend met het vrijgeven van de achterliggende informatie. Maar na 5 jaar was alle kennis op Supranet te vinden en werd het normaal om scans te gebruiken.

Alleen gecertificeerde bureaus mochten een officieel certificaat afgeven. Superbelangrijk, want wat velen al wisten, wat je verdiende hing niet meer af van wat je geleerd had of van wat je nog wist, nee het enige dat telde was: ‘Hoe is iemand?’

Het was ook de tijd dat veel onderwijsinstellingen hun aanbod steeds meer gingen afstemmen op de vraag: ‘Hoe kan ik je gedrag optimaal bijstellen?’

Daar waar vroeger nog het IQ bepalend was voor een opleiding en een EQ vooral van belang was in het bedrijfsleven, draaide nu alles om de BQ (Behavioral Quotiënt).

Het jaar 2053 zou een historisch jaar worden. Het was het jaar waar voor het eerst een basisschool in het geheel geen aandacht meer besteedde aan taal en rekenen. Rekenen was overigens al eerder afgeschaft. Maar taal... dat was een hele stap. Maar toen in 2030 duidelijk werd dat je met voice alles kon aangeven en dat Google toen ook de techniek onder de knie had om voice in 100% correct gespelde tekst om te zetten, was duidelijk dat het leren schrijven in feite volstrekt overbodig was. De enige aandacht op school was: 'Spreek je wel duidelijk?' Iemand die bijvoorbeeld sliste kon zo naar een speciaal instituut gestuurd worden. Vakken als geschiedenis en aardrijkskunde waren al eerder afgeschaft, omdat ze als volstrekt nutteloos werden beschouwd. Wel werd uitgelegd wat er met geschiedenis en aardrijkskunde bedoeld werd. Maar alle feite leren... volstrekt nutteloos.

Nu, in 2080 gaat het op de basisschool alleen nog maar om sport en colloqueren (in feite leren met elkaar te praten). Op de middelbare school gaat dat over in het vak vergaderen en lichaamstaal. Daarnaast zijn er heel veel creatieve vakken.

In de vervolgopleiding wordt er alleen maar aandacht besteed aan:

- gedragsherkenning
- vergaderen
- leiderschap (in feite gaat het in deze fase nog om een voorbereidend vak)
- participeren
- creativeren (een vak dat in 2060 is ingevoerd)
- eloqueren (speciale manier van spreken)

Universitaire studies zijn er nog steeds. Maar er is wel een opvallend feit. Iemand die kiest voor een universitaire opleiding wil kennelijk niet verdienen en ambieert kennelijk ook geen hoge maatschappelijke functie. Vaak worden deze mensen met de nek aangekeken en dat is misschien wel te begrijpen, maar volstrekt onjuist.

De maatschappij van nu, anno 2080 dus, lijkt ook totaal niet meer op de maatschappij van de vorige eeuw. De laagstbetaalden zijn de mensen die er kennelijk voor gekozen hebben om een universitaire studie te volgen.

De tweede laag wordt gevormd door de Chipó's. Zij verdienen opvallend veel, maar natuurlijk lang niet zoveel als de toplaag.

De toplaag is de laag met mensen met een uitzonderlijk hoog BQ. Uit een vroegere studie zou gebleken zijn dat deze mensen te vergelijken waren met zogenaamde *blurrers*. Het woord werd echter als zeer onaangenaam ervaren. En het gebruik van dit woord is nu zelfs bij wet verboden.

Deze mensen excelleren in ieder geval in het met elkaar omgaan, in het vergaderen, eloqueren en creativeren. En tenslotte blinken ze uit in leidinggeven en natuurlijk in hun vermogen om belangrijke beslissingen te nemen.

And then it occurred to him:
the world needed yet another book on leadership.

Literatuur

Baddeley, A.D., Eysenck, M. & Anderson, M.C. (2009). *Memory*. Hove: Psychology Press.

Bastiaens, Th.J. (2007). *Onderwijskundige Innovatie: Down to Earth: Over realistische elektronische ondersteuning bij leren en instructie*. Oratie. Heerlen: Open Universiteit Nederland.

Bastiaens, Th. & Martens, R. (2003). ICT en competentiegericht onderwijs. In M. Mulder, R. Wesselink, H. Biemans, L. Nieuwenhuis, & R. Poell (Eds.), *Competentiegericht beroepsonderwijs. Gediplomeerd, maar ook bekwaam?* (pp.199-215). Houten: Wolters-Noordhoff.

Batenburg van, T. (2013). *De aansluiting van Praktijkonderwijs op Middelbaar beroepsonderwijs in discussie*. GION: Gronings Instituut voor Onderzoek van Onderwijs.

Beljaarts, M. (2006). *Internet, een populair medium voor het zoeken van informatie bij schoolopdrachten [Internet, a popular medium for searching information for school assignments]*. 's-Hertogenbosch: Malmberg.

Boon, K.L. (2013). *De school als lerende organisatie*. Voordacht gehouden op De Onderwijsdagen. www.slideshare.net

Boon, K. & Schuurmans, H. (2010). *Manager 2.0 & Het Nieuwe Leren*. Eindhoven: Albert Sickler.

Bovens, M. (2012). *Opleiding als scheidslijn: Van oude en nieuwe maatschappelijke breukvlakken*. Van Doornlezing 2012, Erasmus Universiteit Rotterdam.

Bruijn de, E. & Leeman, Y. (2011). *Authentic and self-directed learning in vocational education: Challenges to vocational educators*. Teaching and Teacher Education, Vol.27 (4), pp.694 -702.